

HEKİMİN KALEMİNDEN

Aya İlk İnsanın Gidişi

Prof. Dr.ÖVSEV DÖRTLEMEZ
(Kardiyolog)

Hastahanelerde yaz ayları, özellikle tatil aylarında yatan hastada çok az bir azalma olursa da Polikliniklerde hasta sayısı azalmaz üstelikte çalışan doktor, personel, hemşire ve memurlar yaz izinlerinde olduğu için iş biraz daha ağır olur.

1969 yılının çok sıcak bir Temmuz ayı Yüksek İhtisas Hastahanesinde Halis ve ben Poliklinikte çalışıyoruz. Muayene odalarımız yan yana koridorda ayrı ayrı kapılarla odalara giriliyor fakat bir kapı ile muayene odaları birbirine açılabilir. Her odada bir doktor masası ve karşısında da perde ile kapatılmış hasta kabini bulunurdu. Hastanın yakınmalarını dinledikten sonra, muayene bölümüne geçilir, hastanın fizik muayenesi yapılır, gerektiğinde perde çekilerek odada başkaları varsa hastanın gizliliğine daha da özen gösterilmiş olunurdu.

Hastamı henüz göndermiş, yeni gelecek kişiyi bekliyordum ki, başhekimin sekreteri Güner Hanım elinde bir dosya ile içeri girdi, dosyayı masama bıraktı ve;

- "Başhekim Bey, Ahmet Beyi muayene etmenizi rica ediyor." dedi. Ahmet Bey dediği zat orta boylu, gergin ve sıkılmış bir havada, aşına yüzlü bir beyefendi. Ben bu yüzü tanıyorum, ama kim? kim? diye birkaç saniye kafamı yoklarken Güner devam etti.

- "Övsev hanım tanıyorsunuz değil mi? Tarım Bakanımız."

Elbette tanıyorum. Ahmet Nusret Tuna bey ama bir Senatör ve Tarım Bakanının bu kadar sade, bu kadar yalın, bu kadar mütevazı bir koşulda polikliniğe muayeneye gelebildiğine ihtimal veremediğim için yüzün sahibini başka yerlerde arıyordum.

Buyur ettim, oturttum; Güner'e gidebileceğini söyleyerek Ahmet Beyle yalnız kaldım. Geliş sebebini öğrenmek istedim.

- "Dün akşam çok heyecanlandım. Ay'a ilk defa insanın inişini televizyonda seyrettim, herhalde tansiyonum yükseldi; kalbimde düzensiz atışlar hissettim; geçer diye bekledim. Sabahı zor ettim, şimdi de sizin muayene etmenizi rica ediyorum." dedi.

Heyecanlanma sırası bendeydi. Çünkü çok alışılmış bir manzara değildi.

Bakan dediğin en az üç-beş kişi refakatinde gelir ve özel odalarda muayene olurdu, böyle tek başına, hemde Poliklinikte olacak iş değildi. Kendisine ait birkaç sorudan sonra muayene kabinine geçtik, perde yarı kapalı idi ve ben muayeneme başladım. Aradaki kapı açıldı ve Halis burnundan soluyarak içeri girdi.

- "Yahu bu ne biçim iştir? İçeride hasta mua-yene ediyorum, Güner elinde bir dosya ile geldi, dosyayı önüme attı ve bu bir Senatör hemen bakacakmışsınız, Başhekim öyle istedi" dedi.

- "Ulan ister senatör ol, ister başka şey. Evvela saygılı olmayı öğren. Elimde hasta var, evvela sen ona saygılı ol." diye esip kükredi.

Eyvahlar olsun... Demek ki Güner benden önce Halis'in odasına girmiş, orada terslenince bana gelmiş. Bende de bekleyen hasta olmadığı için olaysız kabul görmüştü.

Bakan, Halis ve ben küçük bir kabin içindeyiz. Ne yapacağımı şaşırdım; kaş, göz işareti ile yatan kişinin biraz önce kendisinin içeri almadığı Senatörün yanımızdaki muayene masasında yatan bey olduğunu anlatamıyorum. Çok yakınımda olmadığı için kolunu, bacağını dürtüp susmasını sağlayamıyorum. Sırtımdan aşağı suların indiğini hissederek;

- "Halis, sayın Bakan biraz önce sana Güner'in getirdiği hasta" diyebildim. Bu arada Ahmet Bey büyük bir olgunlukla, yattığı yerden bizi dinliyordu. Halis'in beti benzi attı ve;

- "Sayın Bakan, özür dilerim durumumun uygun olup olmadığı hiç sorulmadan, emrivaki yaparak önüme dosya atılınca sinirlendim ve o muameleyi yaptım." dedi ve kendi odasına geçti.

Bu sefer o sabırlı, sakın Bakan çileden çıktı;

- "Bakın doktor hanım, görüyorsunuz ne kadar saygısız ve terbiyesiz. Halâ buraya gelmiş, şikayet ediyor. O'nu gençliğine, toyluğuna bağışlıyorum" dedi.

Her şey sırayla. Delirmek sırası bana gelmişti. Bütün sakinliğimle ve yumuşak bir eda ile,

- "Sayın Bakan, o doktor benim eşim. Aslında ne bu kadar terbiyesiz, ne

de bu kadar saygısızdır. Tam aksi, insana, hastaya son derece değer veren bir insandır, görüyorsunuz ki sizin muayeneniz için sekreter hanım çok kaba bir yöntem uygulamış, O'da bu hale gelmiş" diyebildim.

Dedim ya her şey sırayla, sıra sayın Bakandıydı. O sadece morardı, sarardı; ben kendisine saygıyla sarıldım, omuzunu okşadım. Tatsızlık bitti. Kendisi ile ilgili tetkik ve tedaviyi, bulunduğu mevki bir yana, taşıdığı olgun, mütevazi ve büyük kişiliğine yaraşır bir biçimde tamamlayarak gönderdim.

**

Yine, Yüksek İhtisas Hastahanesinde şahit olduğumuz bir diğer alçak gönüllü bakan da o zamanki Sağlık Bakanı Erzurum Senatörü sayın Edip Somunoğlu idi.

Bazı kardiyak yakınmaları nedeniyle kliniğimizde yatıyordu. Sabah erkenden vizitine girdiğimizde uyuyordu. Ama başının altında bir garip manzara vardı. Yastığın altına ceketini katlamış koymuştu. Bizim odaya girmemizle uyandı ve hal, hatır sorgulamasından sonra başının altındaki ceketini aklına geldi.

- "Yastık alçak geldi, ben de ceketimi katlayıp koydum" dedi. Her ikisini de saygıyla anıyor, kendilerinin büyük olduğunu zanneden bazı bakan ve bürokratlara acaba örnek olurlar mı diye düşünüyorum.